

معمای بازداشتهای اخیر و تاریخچه فعالیت محیط زیستی در ایران

گفت و گو با منصوره شجاعی

برگرفته از نشریه زنان، گاه نامه شماره 90 - یونی 2018

منصوره شجاعی: من در این مصاحبه می‌خواهم به شما بگویم که فعالیت‌های محیط زیستی در ایران از دهه ۱۳۵۰ شروع شد. در آن زمان، گروه‌های دانشجویی و فعالان اجتماعی شروع کردند به نگرانی از آلودگی هوا و آب و تخریب محیط زیست. آن‌ها شروع کردند به تظاهرات و اعتراضات و به ترویج آگاهی‌رسانی در مورد مشکلات محیط زیست. در دهه ۱۳۶۰، فعالیت‌های محیط زیستی در ایران به سرعت گسترش یافت و گروه‌های مختلفی تشکیل شدند که به نگرانی از آلودگی هوا و آب و تخریب محیط زیست می‌پرداختند. در دهه ۱۳۷۰، فعالیت‌های محیط زیستی در ایران به اوج خود رسید و گروه‌های مختلفی تشکیل شدند که به نگرانی از آلودگی هوا و آب و تخریب محیط زیست می‌پرداختند. در دهه ۱۳۸۰، فعالیت‌های محیط زیستی در ایران به سرعت گسترش یافت و گروه‌های مختلفی تشکیل شدند که به نگرانی از آلودگی هوا و آب و تخریب محیط زیست می‌پرداختند. در دهه ۱۳۹۰، فعالیت‌های محیط زیستی در ایران به سرعت گسترش یافت و گروه‌های مختلفی تشکیل شدند که به نگرانی از آلودگی هوا و آب و تخریب محیط زیست می‌پرداختند.

منصوره شجاعی: در دهه ۱۳۵۰، فعالیت‌های محیط زیستی در ایران به سرعت گسترش یافت و گروه‌های مختلفی تشکیل شدند که به نگرانی از آلودگی هوا و آب و تخریب محیط زیست می‌پرداختند. در دهه ۱۳۶۰، فعالیت‌های محیط زیستی در ایران به سرعت گسترش یافت و گروه‌های مختلفی تشکیل شدند که به نگرانی از آلودگی هوا و آب و تخریب محیط زیست می‌پرداختند. در دهه ۱۳۷۰، فعالیت‌های محیط زیستی در ایران به اوج خود رسید و گروه‌های مختلفی تشکیل شدند که به نگرانی از آلودگی هوا و آب و تخریب محیط زیست می‌پرداختند. در دهه ۱۳۸۰، فعالیت‌های محیط زیستی در ایران به سرعت گسترش یافت و گروه‌های مختلفی تشکیل شدند که به نگرانی از آلودگی هوا و آب و تخریب محیط زیست می‌پرداختند. در دهه ۱۳۹۰، فعالیت‌های محیط زیستی در ایران به سرعت گسترش یافت و گروه‌های مختلفی تشکیل شدند که به نگرانی از آلودگی هوا و آب و تخریب محیط زیست می‌پرداختند.

منصوره شجاعی: در دهه ۱۳۵۰، فعالیت‌های محیط زیستی در ایران به سرعت گسترش یافت و گروه‌های مختلفی تشکیل شدند که به نگرانی از آلودگی هوا و آب و تخریب محیط زیست می‌پرداختند. در دهه ۱۳۶۰، فعالیت‌های محیط زیستی در ایران به سرعت گسترش یافت و گروه‌های مختلفی تشکیل شدند که به نگرانی از آلودگی هوا و آب و تخریب محیط زیست می‌پرداختند. در دهه ۱۳۷۰، فعالیت‌های محیط زیستی در ایران به اوج خود رسید و گروه‌های مختلفی تشکیل شدند که به نگرانی از آلودگی هوا و آب و تخریب محیط زیست می‌پرداختند. در دهه ۱۳۸۰، فعالیت‌های محیط زیستی در ایران به سرعت گسترش یافت و گروه‌های مختلفی تشکیل شدند که به نگرانی از آلودگی هوا و آب و تخریب محیط زیست می‌پرداختند. در دهه ۱۳۹۰، فعالیت‌های محیط زیستی در ایران به سرعت گسترش یافت و گروه‌های مختلفی تشکیل شدند که به نگرانی از آلودگی هوا و آب و تخریب محیط زیست می‌پرداختند.

آغاز فعالیتهای زیست‌محیطی خارج از حلقه سازمان‌های دولتی به سال‌های آغازین دهه‌ی هفتاد بر می‌گردد. حضور تشکلی به نام «جبهه سبز» و تقریبین هم‌زمان با آن تشکلی به نام «جمعیت زنان مبارزه با آلوده‌گی محیط زیست». هر چند سازمان‌های دیگری با فاصله‌ای اندک از این‌ها شکل گرفت اما این دو سازمان به دلیل عضویت‌پذیری و جذب فعالیتهای داوطلبانه بیشتر از باقی در بحث ما می‌گنجد.

فعالیت‌های هر دو سازمان بیشتر معطوف به برگزاری نشست‌هایی در باره‌ی آلوده‌گی هوا، حفاظت از جنگل‌ها و اکوسیستم‌های بومی، حفظ آب‌خیزها و حفظ جان محیط‌بانان و به طور کلی پی‌گیری اصول و مواد «کنفرانس ریو» بود که با فاصله‌ی نزدیکی پیش از تاسیس این دو سازمان در ایران، در سال ۱۹۹۲ از سوی سازمان ملل پیرامون محیط زیست و توسعه در ریو دو ژانیرو برگزار شده بود.

در ابتدای کار جبهه‌ی سبز هم به لحاظ جوانی موسسان و هیات مدیره و هم به لحاظ نوع فعالیت‌ها که برای مثال شامل کوه‌نوردی و گل‌گشت‌های بزرگ هم می‌شد، اعضای زیادی را جذب کرد اما در سال ۲۰۰۰ که یکی از موسسان اصلی این سازمان به دعوت دانشگاه نیویورک برای شرکت در یک کنفرانس به آمریکا سفر کرد و تصمیم به ماندن و ادامه تحصیل گرفت، جبهه‌ی سبز نیز کم‌کم از رونق سابق افتاد.

جمعیت زنان مبارزه با آلوده‌گی محیط زیست به لحاظ تاکیدی که بر نقش زنان در حفظ محیط زیست داشت طبیعتن توان جذب زنان بسیاری از میان جامعه‌ی مدنی داشت. نظر به تخصصی‌بودن موضوع محیط زیست به ویژه در حوزه‌هایی مثل آب، فاضلاب، انرژی، جنگل‌ها و مراتع و... تاکید مواسس این سازمان خانم «مه‌لقا ملاح» بیشتر بر جذب نیروهای متخصص با مدارک و مناصب بالا در هیات مدیره بود. بالطبع هیات مدیره نیز متخصصانی بودند از کارمندان عالیرتبه‌ی سازمان محیط زیست، وزارت کشاورزی و غیره که نگاه شغلی و تخصصی به این حوزه بسیار بیشتر از نگاه اکتیویستی آن‌ها بود و مثلن آن روزها در میان اعضای هیات مدیره و دیگر متخصصان و پروژه‌نویسان حرفه‌ای اصطلاحی رایج بود که البته ظاهرن به طنز استفاده می‌شد که: نان در فاضلاب است! که البته دو تاویل از این مفهوم می‌توانست وجود داشته باشد، اول این که چه قدر مساله‌ی آب و فاضلاب خطر بزرگی بوده و هست و دیگر این که حمایت‌گران بزرگ مالی برای پروژه‌های مربوط به فاضلاب خوب پول می‌دهند. هر چند در حس مسوولیت تعدادی از این افراد هیچ تردیدی نبود و نیست اما هدف از ذکر این مثال نمایی مختصر از فضای حاکم بر محیط زیست تخصصی بود.

با وجود این گونه تناقض‌ها در روی کرد افراد مختلف در جمعیت، اما تلاش خانم ملاح حفظ نگاه مردمی و بسیج‌گری پا به پای نگاه تخصصی و حضور مدیران رده‌ی بالا و مهندسان و متخصصان این حوزه بود. به هر حال ایشان زنی از تبار بی‌بی خانم استرآبادی و نوه‌ی بزرگ ایشان است.

در واقع مسایلی که در حوزه محیط زیست تا پیش از یکی دو سال اخیر مانع از تشکیل جنبشی منسجم به نام جنبش محیط زیست و مبتنی بر مطالبات مشخص و یا اعتراض‌های شناسنامه‌دار شد، بخشی به ذات تخصصی این حوزه بر می‌گشت و بخشی نیز به این که این حرکت‌ها اصولاً با ظهور سازمان‌های رسمی آغاز شد و عمومن خط فاصل مشخصی میان آن‌ها و جنبش‌های اجتماعی و به ویژه جنبش فمینیستی زنان وجود داشت.

یعنی اگر بخواهیم در چارچوب تئوریک جنبش‌های اجتماعی به دنبال آن کاستی مورد نظر که مانع جنبش نشدن یک حرکت اجتماعی است بگردیم، بهتر است نگاهی به عناصر شکل‌گیری یک جنبش داشته باشیم. در واقع می‌توان گفت یکی از مهم‌ترین عناصر شکل‌گیری یک جنبش «رخداد آغازکننده» (initiating event) است. این رخداد را اصولن موتور محرکه‌ی جنبش اجتماعی می‌دانند که توان درگیر کردن افکار عمومی جامعه را خواه در مقیاسی وسیع و خواه در میان بازی‌گران یک جریان اجتماعی دارد. مثلن در جنبش زنان در زمان مشروطه این رخداد همان شوک حذف حق رای زنان در قانون اساسی مصوب اولین مجلس مشروطه بود. یا مثلن جنبش حقوق مدنی سیاهان در آمریکا که بر محور حرکت روزا پارکس و نشستن او بر روی صندلی مخصوص سفید پوستان در اتوبوس بود. یا مثلن در جنبش سبز مساله تقلب در انتخابات بود.

در هر حال هر چه قدر هم که زمینه‌ها و بسترهای جنبش محیط زیست در جامعه وجود داشت اما رخداد آغازکننده که موجب فوران نیروهای اعتراضی و تعیین نقشه راه برای رسیدن به هدف مشترک باشد در جریان زیست‌محیطی رنگ و رخسار پریده‌ای داشت.

منصوره شجاعی، فعال مدنی و پژوهشگر حوزه‌ی زنان، سمیرم در جریان مصاحبه‌های میدانی، عکس از مجموعه شخصی مصاحبه شونده

ببینید برای مثال جنبش زنان که از زمان مشروطه سابقه‌ی فعالیت داشت، در فاصله کمی پس از انقلاب تظاهرات ضد حجاب را به راه انداخت، و از آخرین سال‌های دهه‌ی شصت در محافل زنانه و مادران اعدامی‌ها و زندانی‌های سیاسی به فعالیت مشغول بود. حالا با این سابقه و تجربه‌ی مبارزاتی به تدریج با گشایش نسبی فضای سیاسی و اجتماعی از طریق ایجاد نهادهای مردمی و تشکلهایی که نه از طریق وزارت کشور که سخت‌گیری‌های خاص خودش را داشت، بلکه از طریق

نهادهای مرتبط با موضوع مثل آموزش و پرورش، وزارت ارشاد، سازمان محیط زیست و... موفق به تاسیس نهادهای مردمی شد و به عنوان یک جنبش مستقل و شناسنامه‌دار برای رسیدن به مطالباتی خاص و اهدافی معین یک سلسله از فعالیت‌ها و تظاهرات اجتماعی به راه می‌اندازد، با موانع و مخالفت‌های حکومتی مواجه شد و می‌شود و هنوز در میدان مبارزه با تبعیض و بی‌عدالتی دیده می‌شود. و در شبه ساختارهایی راه رسیدن به برابری را ادامه می‌دهد. اما در محیط زیست این سابقه‌ی مبارزاتی منسجم وجود نداشت و اصولن اعلام موجودیت جریان‌های زیست محیطی ابتدا به ساکن با شکل‌گیری سازمان‌های رسمی هر چند پاهرن غیر دولتی اما به ندرت مستقل شروع شد. هر چند برای مثال اکثر گروه‌های کوه‌نوردی توجهی ویژه به محیط زیست داشتند اما این علاقه‌مندی و گرایش دلیلی بر انسجام گروه‌های زیست محیطی و تعریف هدفی واحد برای مبارزه نبود.

موضوع دیگر مسالهی تخصصی و شغلی و حتا گاه خاصیت کالایی محیط زیست بود که تبدیل به راهی برای کسب درآمدهای کلان از طریق پروژه‌های بزرگ با انجمن‌های بین‌المللی بود. و در واقع حتا افرادی که دغدغه‌ی محیط زیستی داشتند بیشتر کارمندانی وظیفه‌شناس بودند تا یک اکتیویست اجتماعی حوزه‌ی محیط زیست برخی هم که از محیط زیست دکانی ساخته بودند و قراردادهای بزرگ می‌بستند که اصولن دغدغه‌های تجاری و منفعت طلبی‌شان به نگرانی‌های زیست بومی‌شان برتری داشت.

در سال‌های اخیر و به ویژه بعد از جنبش سبز از سال ۱۳۸۸، افکار عمومی جامعه حول حق‌خواهی، مطالبات مدنی و افشاگری فسادهای کلان، تاثیر خود را حوزه محیط زیست هم نشان داد.

شاید برای مثال بتوان گفت ماجرای خشک شدن دریاچه‌ی رضاییه تا حدودی توانست حساسیت‌های اجتماعی و افکار عمومی جامعه را نسبت به حوزه محیط زیست به عنوان یک خطر جدی جلب کند.

هر چند توجه به اکوسیستم جانوری به ویژه یوزپلنگ ایرانی از پیش از این جریان موضوع قابل بحثی در میان هواداران محیط زیست بود اما مسالهی آب به دلیل عمومیت آن، شاید بتواند همان رخداد آغازکننده برای جنبش محیط زیست باشد. یا رخداد متاخر که اتفاق بر پایه‌ی حفظ گونه‌ها و تنوع‌های زیستی جانوری و گیاهی بود که منجر به دست‌گیری فعالان زیست محیطی و مرگ مشکوک آقای کاوس سید امامی در زندان شد، قابلیت رخداد آغاز کننده را دارد. و از قضا سرکوب شدید این جریان و دست‌گیری فعالان دیگر حکایت از این قابلیت و وحشت

حکومت از شکل گرفتن این جنبش است. برای مثال، آقای کاووس سید امامی یک انسان چند وجهی در حوزه‌ی محیط زیست بوده که می‌توانست تهدیدی بالقوه و به تدریج و با توجه به قابلیت بسیج‌گری ایشان تهدیدی بالفعل برای رازگشایی فسادهای حوزه‌ی محیط زیست باشد. ایشان از یک سو با سازمان‌های بین‌المللی در تماس بودند، از سوی دیگر با جامعه‌ی دانشگاهی و دانشجو، از یک سو با هواداران انواع گونه‌های زیست محیطی ارتباط داشتند، علاقه‌ی ایشان به بوم‌شناسی ایران دلیل تشکیل گروه‌های بزرگ سفرهای زیست محیطی و اصطلاحاً «طبیعت گردی» و یا «گلگشت‌های زیست محیطی» و یا «کوه‌پیمایی» بود که البته این دسته از تفریح‌های سالم در سال‌های اخیر بسیار رایج بود. اما با توجه به شنیده‌ها و خوانده‌ها، طبیعت گردی‌ها و سفرهای ایشان در این زمره نبودند. از گونه سفرهای هدفمند و آموزشی بود. سویی شغلی و مالی و تجاری نداشت. بیشتر صرف معرفی اکوسیستم‌ها، مزایای آن‌ها و خطراتی که متوجه آن‌هاست بود... ضمن شرط همسفر شدن با ایشان طاهر ن ساده زیستی، طبیعت دوستی، دوری گزینی از مصرف‌گرایی‌های رایج و نیز پاکسازی محیط بود. در واقع دانش، دغدغه‌ی اجتماعی، بسیج‌گری و سازمان‌دهی این گروه‌ها مسایل و مشکلات زیست محیطی ایران از آب تا یوز پلنگ ایرانی را نشانه گرفته بود و معرفت که تا به موضوع انتقال زباله‌های اتمی کشورهای همسایه نیز حساسیت‌سازی کند.

اما متأسفانه سرکوب شدید این جریان نشان داد که عده‌ای از رانت‌خواران و فساد مالی حاکم بر دستگاه‌های صاحب سرمایه حکومتی نان کلان خود را نه فقط دیگر در «فاضلاب» که حتا در ویرانه‌های کشور خویش جست‌وجو می‌کنند.

در این میان، باید به این نکته توجه داشت که اگرچه در سال‌های اخیر، به دلیل افزایش آگاهی‌های عمومی و فشارهای بین‌المللی، برخی اقدامات مثبتی در زمینه حفاظت از محیط زیست صورت گرفته است، اما این اقدامات صرفاً جنبه تزیینی دارد و نتوانسته است به ریشه‌های فساد و بهره‌برداری از طبیعت بپردازد. در واقع، ما شاهد یک بازی دوپهلوی هستیم: از یک سو، با شعارهای زیست‌محیطی، سعی در جلب توجه و تأمین اعتبارات می‌کنند، اما در پس پرده، همان‌طور که در مورد آقای کاووس سید امامی اشاره شد، منافع شخصی و گروهی در اولویت قرار دارد. این وضعیت، اگرچه به دلیل افزایش آگاهی‌های عمومی و فشارهای بین‌المللی، به ریشه‌های فساد و بهره‌برداری از طبیعت نرسیده است، اما به دلیل همین افزایش آگاهی‌های عمومی و فشارهای بین‌المللی، به ریشه‌های فساد و بهره‌برداری از طبیعت نرسیده است.

در این مقاله، به بررسی نقش و جایگاه شرکت‌های سهامی عام در اقتصاد ایران و به‌ویژه در زمینه‌های مالی و سرمایه‌گذاری پرداخته می‌شود. (مقدمه)

بگیر و ببندهای و برخوردهای دولتی با فعالان جامعه‌ی مدنی اجرای جدیدی نیست اما نوع برخورد با فعالان محیط زیستی از جنس دیگری است. البته برای تحلیل و بررسی این موضوع شاید بهتر باشد که محیط زیست را در دو عرصه‌ی مختلف بررسی کرد: عرصه‌ی اجتماعی و عرصه‌ی اقتصادی. در هر یک از دو عرصه دلایل را باید به دقت مورد بررسی قرار داد و دسته‌بندی کرد. در یک تقسیم‌بندی اجمالی:

الف. موضوع محیط زیست اساساً در عرصه‌ی مالی، سرمایه‌گذاری‌های کلان و قراردادهای دولتی و بین دولتی جای‌گاه ویژه‌ای دارد. در واقع تحت الشعاع اقتصاد که محصول جهانی شدن است قرار دارد و شرکت‌های بزرگ چند ملیتی و یا حمایت‌گران بزرگ مالی در آن نقش مهمی ایفا می‌کنند. به این معنا، محیط زیست موضوع قراردادهای کلان با ایران هم در بخش دولتی و هم در بخش خصوصی شده است. این موضوع از ابتدای دهه‌ی هفتاد شمسی به شکل عیان‌تری در داخل کشور گسترش پیدا کرد. هم در شرکت‌های بزرگ خصوصی هم در انجمن‌هایی که تحت نظارت دولت در حوزه‌ی توسعه کار می‌کردند و هم در برنامه‌های بخش توسعه‌ی دفتر سازمان ملل در ایران.

ب. از آن جا که قراردادهای مالی بزرگ با شرکت‌های چند ملیتی و دولت‌ها اصولاً جزو تیول سپاه قرار دارد و با نظارت آن‌ها انجام می‌شود، طبیعی است که سپاه نمی‌تواند نسبت به سود و زیان این بخش بی‌توجه باشد.

ج. در حوزه‌ی عمومی، موضوع محیط زیست و به ویژه بحث آب، آلوده‌گی هوا و یا حفظ جنگل‌ها و مراتع به شدت با زنده‌گی روزمره‌ی مردم عجین است و از قابلیت بسیج‌گری بالایی برای تبدیل شدن به جنبش و عمل اجتماعی برخوردار است. این نیروی بالقوه از نگاه دستگاه قضایی و امنیتی در حوزه‌ی دو اتهام رایج امنیتی قرار می‌گیرد یعنی اقدام علیه امنیت ملی و اجتماع و تبانی. چرا که موضوع محیط زیست هم سوییچ اقتصادی را نشانه می‌گیرد و هم سوییچ اجتماعی.

د. با توجه به نگرانی‌های جهانی نسبت به تغییرات اقلیمی و به طور مشخص بعد از کنفرانس پاریس، حوزه‌ی محیط زیست کم‌کم دارد به گفتمان غالب حقوق بشر هم تبدیل می‌شود. و اگر برای مثال تا به حال مساله آزادی بیان، شرایط زندانیان عقیدتی و سیاسی و اعدام و غیره

گفتمان غالب حقوق بشر بود، حالا شاخه‌هایی از موضوع محیط زیست هم دارد به سوی گفتمان غالب حرکت می‌کند.

این تقسیم بندی‌های اجمالی، می‌تواند در زمره‌ی دلایل سرکوب شدید جریان‌ات اخیر و مشخص حضور پررنگ سپاه به عنوان قطب اصلی اقتصاد حکومتی و نهاد سرکوبگر امنیتی باشد. در واقع محیط زیست از یک سو هدف سرمایه‌گذاری‌های کلان هست و از سوی دیگر جریان‌ات اعتراضی اخیر می‌توانست از محدوده‌ی متخصصان و کارشناسان فرمایشی فراتر رفته و ورودی بر جریان‌های مبارزاتی شود در واقع مبارزات زیست محیطی یک پا در اقتصاد سیاسی و یک پا در جنبش‌های اجتماعی دارد و دچار سرکوبی مکرر شده است، یعنی: «نشان از دو کس دارد این نیک پی»!